

Á½IVOT NENĀ• PEĀ~Ā•ĀČEKO... 1.

ĀšterĀ½, 23 duben 2019

JistĀ› znĀjte krĀtkĀ© pĀ™Ā-bĀ›hy, kterĀ© jsou zakonĀ•enĀ© urĀ•itĀ½m morĀjlnĀ-m ponauĀ•enĀ-m. MĀ-Ā¾ou to bĀ½t bajk obyĀ•ejnĀ© starĀ© pĀ™Ā-bĀ›hy, Ā•i legendy, kterĀ© se na nĀjs snaĀ¾Ā- zapĀ-sobit, poradit nĀjm, Ā•i jen kritizovat bĀ›Ā¾nĀ problĀ©my. Je velice zajĀ-mavĀ©, kolik takovĀ½ch znĀjmĀ½ch pĀ™Ā-bĀ›hĀ- se zapĀ-Āje do kaĀ¾dodennĀ-ho Ā¾ivota, s kĀ•lovĀ›k setkĀjvĀj a vidĀ- v bĀ›Ā¾nĀ© realitĀ›. PĀ™medloĀ¾Ā-m vĀjm nynĀ- sĀ©rii pĀ™Ā-bĀ›hĀ-, ve kterĀ½ch Ā•Ā•inkujĀ- skuteĀ•nĀ½ch Ā¾ivotech.

Je to takovĀ© spojenĀ- bĀjĀ- a lidskĀ½ch osudĀ-. Ne vĀjechny jsou ale tak jednoduchĀ© jako napĀ™Ā-klad znĀjmĀj bajka "LiĀjka a hrozny", pĀ™iznĀjm se, Ā¾e nĀ›kterĀ© legendy jsou celkem neznĀjmĀ©. OvĀjem jejich rady, ponauĀ•nĀ- a kritika je velice trefnĀj. Jen kdybychom byli tak moudĀ™Ā- a dokĀjzali pochopit a akceptovat tyto rady v dobĀjch blĀjznivĀ©ho mlĀjdĀ-â€!

ANDREA A PAVEL

Andrea

pracovala ve velkĀ© Ā•Ā•tĀjrnĀ›. Byla tam ze vĀjch nejdĀ©le, nejstarĀjĀ- a tak bylo jen logickĀ©, Ā¾e vĀjchno znala jak svĀ© boty. JakoĀ¾to osmapadesĀjiletĀj Ā•Ā™ednice a pracovnice v jednom stejnĀ©m oboru, uĀ¾ vĀ›dĀ›la pĀ™esnĀ›, co a jak se mĀj udĀ›lat, a od vĀjch to takĀ© pĀ™esnĀ› vyĀ¾adovala. Mimo jinĀ© Andrea byla pravĀj starĀj panna, a pro svou prĀjci Ā¾ila. RĀjno pĀ™ichĀjzela prvnĀ- a odchĀjzela vĀ¾dycky poslednĀ-. Co jinĀ©ho takĀ© mĀ›la dĀ›lat, kdyĀ¾ v jejĀ- garsonce na nii Ā•ekal jen starĀ½ kocour, a i tomu uĀ¾ to bylo jedno.

Andrea

byla pomĀ›rnĀ› neoblĀ-benĀj; jestliĀ¾e totiĀ¾ naĀjla kdekoli jakoukoli chybkou, byla z toho velikĀj afĀ©ra a zvlĀjĀjtĀ› mladĀ© holky byly z jejĀ-ho kĀjzĀjnĀ- rudĀ© aĀ¾ za uĀjima, neboĀ› jim bylo vysvĀ›tleno, jak pitomĀ© a bez mozku jsou, pĀ™Ā-padnĀ› od nĀ- odchĀjzely s plĀjĀ•em. Pokud asertivnĀ› Andree jakkoliv odpovĀ›dĀ›ly, nĀ›co chtĀ›ly vysvĀ›tlit, Ā•i pokud by si nĀjhodou dovolily jĀ- Ā™Ā-ci, aĀ› si â€žnĀ›coâ€œ, hrozil jim brzy vyhazov, neboĀ› Andrea mĀ›la vĀjchno za tu dobu uĀ¾ pod dost silnĀ½m palcem. NehledĀ› na to, Ā¾e na trhu je nezamĀ›stnanĀ½ch mladĀk mĀjnĀ- houf. Ā Ā©f ji Ājel ve vĀjem na ruku, a vlastnĀ› i z cesty. ProĀ• taky ne, Andrea zvlĀjdala prĀjci tak vĀ½konnĀ›, Ā¾e on nemusel dĀ›lat skoro nic, a navĀ-c jĀ- mohl stoprocentnĀ› a ve vĀjem dĀ›vĀ›Ā™ovat.

JenĀ¾e

jednoho dne ĀjĀ©f vkroĀ•il nĀ›jak ĀjpatnĀ› do vozovky a probral se aĀ¾ v nemocnici. Do Ā•Ā•tĀjrnĀ› v dobĀ› jeho nepĀ™Ā-tomnosti nastoupil Pavel. Pavel byl Ā•erstvĀ½ dĀ›chodce, ale stĀjle jeĀjtĀ› pracoval (co taky doma), ale celĀ½ Ā¾ivot bral Ā•plnĀ› jinak. â€žOno se to vĀje vĀ¾dy nĀ›jak vyĀ™eĀjĀ-, prĀjce neuteĀ•e, vĀjchno nĀ›jak dopadne, hlavnĀ› zachovat klidâ€œ, to byla jeho Ā¾ivotnĀ- krĀ©da. Proto taky pracoval jen jako doĀ•asnĀ½ zĀjskok, kdy chtĀ›l, a vybĀ-ral si. MĀ›l za sebou dost pestrĀ pracovnĀ- minulost a s jeho zkuĀjenostmi si prĀjci mohl skuteĀ•nĀ› vybĀ-rat.

Andrea

Pavla znala, a teĀ• se nesmĀ-rnĀ› naĀjtvála. Mj. PavlĀ›v leĀ¾Ā©rnĀ- pĀ™Ā-stup k lidem a jeho bohorovnĀ› umĀ-rnĀ›nĀ© chovĀjnĀ- ji vytĀjĀ•elo na nejvyĀjĀjĀ- Ā•roveĀ›. A hlavnĀ› - pĀ™edpoklĀ•Ā•tĀjrnĀ› zdĀjrnĀ› zvlĀjdne sama, takĀ¾e nechĀjpalá, proĀ• jĀ- tam takhle nasadili blechu do koĀ¾ichu. A pak se stalo nĀ›co, co se jĀ- jeĀjtĀ› nestalo. Andrea, ta neomylnĀj, udĀ›lala chybu. A velkou. PĀ™Ājla

na to tĀmĀĀ™ na konci pracovnĀ- doby, vĀjichni uĀ¼ byli pryĀ•, v Ā°Ā•tĀjnĀ byla jen ona a Pavel.

Andrea

se tĀmĀĀ™ zhroutila, najednou si s tĀ-m âĚžprĀĀĀvihemâĚ vĀbec nevĀdĀla rady, a tak ji v tomto ĀjokujĀ-cĀ-m stavu nekoordinovanĀ© zuĀ™ivosti naĀjel Pavel. Sedl si naproti nĀ-, dal si nohy na stĀl a usmĀl se. âĚžAndreo, to je v klidu, jsme pĀ™ece jenom lidiâĚâĚ

âĚžChyba,

problĀ©m, prĀĀĀvih, nemoĀ¼nĀ©, katastrofaâĚâĚ vzlykala Andrea.

Bylo

toho na ni uĀ¼ prostĀ moc. PĀ™ed oĀima jĀ- probĀhl jejĀ- osamocenĀ½ Ā¼ivot, jedinĀ©, co jĀ- v Ā¼ivotĀ Ājlo, byla prĀjce a i v tĀ© teĀ• selhala.

Je jednoduĀje k

niĀ•emu, nic extra v Ā¼ivotĀ nedokĀjzala, navĀc je teĀ• jen starĀj brblajĀ-cĀ- Ā¼enskĀj, kterĀj uĀ¼ blbne a nenĀ- schopnĀj ani odvĀjdĀt uspokojivou prĀjciâĚ

Co

dodat. Pavel nakonec Andreu pozval do kavĀjrnĀ na kafe, plynule se pĀ™esunuli na veĀ•eĀ™i a po pĀjr skleniĀ•kĀjch vĀ-na se Andrea Ā°plnĀ zmĀnila. Upnutou strnulost nahradila mĀ-rnĀj uvolnĀnost a vyrovnĀjnĀ-. Pavel jĀ- vysvĀtlil jejĀ- kvality, vysvĀtlil jĀ-, Ā¼e mĀj bĀ½t na co pyĀjnĀj, a hlavnĀ, Ā¼e Ā¼ivot nenĀ- jen o prĀjciâĚ

KdyĀ¼

se do Ā°Ā•tĀjnĀ vrĀjtil pĀvodnĀ- ĀjĀ©f, Andrea dala vĀ½povĀĀ• a jeĀjtĀ pĀ™edtĀ-m si vzala svou nevybĀ-ranou dovolenou. Na Ā°Ā•tĀjnu uĀ¼ totiĀ¼ nemĀj Ā•as, plĀjnuje s Pavlem dlouhou dovolenou, jakou si jeĀjtĀ nikdy nedopĀ™Ājla.

NepĀ™ipomĀ-nĀj

vĀjm ten pĀ™Ā-bĀh nĀco?

Nepotkali

jste takĀ© zahoĀ™klĀ© kverulantnĀ- lidi, kteĀ™Ā- nikomu nic nepĀ™Ājli, nad vĀjĀ-m se jen rozĀ•ilovali a hledali vĀjude a na vĀjech chyby? Andreu

jsem potkala jen velice krĀjtkodobĀ, dikybohuâĚ a stejnĀ by tak dĀ-kybohu, Ā¼e Andrea nakonec potkala Pavla, kterĀ½ ji mohl ukĀjzat, jak je vlastnĀ Ā¼ivot pĀknĀ½âĚ ZĀjvĀrem bych chtĀla napsat, Ā¼e takovĀ½ch naĀjtvĀnĀ½ch a zahoĀ™klĀ½ch lidĀ- jsem zaĀ¼illa docela dost: uĀ•itele ve Ājkole, spolupracovnĀ-ky, i jednoho sportovnĀ-ho trenĀra. A tak si Ā™Ā-kĀjm, Ā¼e moĀ¼nĀj by Ā¼ili jinak, kdyby znali starĀ½ pĀ™Ā-bĀh o NerudnĀ©m dĀdkovi z malĀ© vesniĀ•ky:

Ve

vesnici Ā¼il starĀ½ dĀdek. CelĀ½ Ā¼ivot mĀl ve vĀjem smĀlu. Nakonec byl uĀ¼ jen zlĀ½, podrĀjĀ¼dĀnĀ½ a zahoĀ™klĀ½. CelĀj vesnice uĀ¼ ho nemohla ani cĀ-tit; vĀjem vĀ¼dycky jen nadĀjval, neustĀje si stĀĀ¼oval a mĀl poĀ™Ājd Ājpatnou nĀjladu. ĀĚĀ-m dĀ©le Ā¼il, tĀ-m vĀ-c se stĀjval Ā¼luĀ•ovitĀ½m, protivnĀ½m. LidĀ© se mu vyhĀ½bali, jako by se bĀjli, Ā¼e jeho nĀjlada a neĀjtĀ-stĀ- jsou nakaĀ¼livĀ©. SmĀjt se v jeho pĀ™Ā-tomnosti bylo divnĀ© a nepĀ™irozenĀ©. A vĀtĀjna sousedĀ- to vycĀ-tila. Nakonec se mu kaĀ¼dĀ½ uĀ¼ jen vyhĀ½bal.

Ale

jednoho dne, v den jeho osmdesĀjtĀ½ch narozenin, se stalo nĀco naprosto neuvĀĀ™itelnĀ©ho. CelĀj vesnice z toho byla vzhĀru nohama:

"DĀdek

se dnes usmívá, vypadá, že je šťastný! Nikomu si na nic ani nestáje, a venku rozdává bonbonky a směje se nadáti! Šplhá omládl, jak se mu obléhají vyjasnil."

Bylo

to něco nevědaného a něco, co nikdo nečekal. Nakonec se dádka zeptali, co se děje, co se mu stalo? Jeho odpověď je ale přeměnila je v c.

"Nestalo

se mi nic zvláštního. Osmdesát let se snažím, abych byl spojen. Počítám se snažím, aby mi všechno vycházelo, jak chci, abych měl vše, co chci, a jak chci. Aby se ke mě ostatní chovali, jak chci já. Chtěl jsem být šťastný. A osmdesát let se mi to nedařilo. Všechno bylo zbytečné. Dneska jsem se probudil a rozhodl se, že to už nechci. Nechci být šťastný, chci si jen užít. A jak je to zvláštní, teď najednou jsem šťastný!

Morální ponaučení:-

Nehodte

se za štěstí-m, nechtějte být šťastní- a mět všechno za každou cenu. Užijte si život takový jaký je, a ono si vše štěstí- najde!

LENKA